

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2024

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Handhaving	2
Omgevingsrecht	6
Omgevingswet	6
Wabo	7
Planschade	14
Waterwet	16
Ziekte en arbeidsongeschiktheid	17
Bijstand	17
Sociale zekerheid overig	18
Bestuursrecht overig	20
AVG	20
Huisvesting	20
Rechtsbijstand	23
Verkeer	24
Verordening	25
Vreemdelingenrecht	26
Asiel	26
Vreemdelingenbewaring	26

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2024, 917

MK ABRS, 25-09-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:3868](#)

minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit (daarna: de minister voor Natuur en Stikstof, thans: de staatssecretaris van Landbouw, Visserij, Voedselzekerheid en Natuur), appellant.

Awb 1:3

Visserijwet 1963 1 lid 1 t/m 4, 7 lid 1 en 2

Reglement zee- en kustvisserij 1977 (hierna: Reglement) 3 lid 1, 4 lid 1, 6d lid 1 en 2

Uitvoeringsregeling visserij (hierna: Uitvoeringsregeling) 19, 36 lid 1

BESLUIT. Afwijzing verzoek om vergunning voor het kweken van schelpdieren door middel van hangcultuur in de Betonhaven in de Oosterschelde. I.c. wordt overwogen dat de minister het verzoek van [belanghebbende] ten onrechte niet heeft opgevat als een verzoek om een ontheffing van het in artikel 19 van de Uitvoeringsregeling neergelegde verbod om schelpdieren te zaaien of uit te zetten in de kustwateren. De minister heeft op grond van artikel 6d, eerste lid, van het Reglement de bevoegdheid om daarvoor een ontheffing te verlenen. Het verzoek van [belanghebbende] is daarom een verzoek tot het nemen van een schriftelijke beslissing inhoudende een publiekrechtelijke rechtshandeling en de reactie daarop is daarom een besluit in de zin van artikel 1:3 van de Awb. Dit betekent dat de rechtbank terecht, zij het op onjuiste gronden heeft geoordeeld dat de brief van de minister een besluit is in de zin van artikel 1:3 van de Awb.

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB 2024, 918

MK Hoge Raad (belastingkamer), 06-09-2024, [ECLI:NL:HR:2024:1135](#)

staatssecretaris van Financiën.

Awb 2:1 lid 2, 5:40, 8:24 lid 1

Wet op de omzetbelasting 1968

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) 6 lid 3

Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten (hierna: IVBPR) 14

BESTUURLIJKE BOETE. RECHTSBIJSTAND. Naheffingsaanslagen en boetebeschikkingen inzake omzetbelasting. Het recht op bijstand van een raadsman en het daaraan inherente recht om hierover onmiddellijk te worden geïnformeerd, zijn ook van toepassing bij bestuurlijke boetes. I.c. had de bestuurder voorafgaand aan het moment waarop een verhoorsituatie ontstond en hij daarom de cautie kreeg, moeten worden gewezen op het recht op rechtsbijstand.

In gevallen waarin het gaat om een bestuurlijke boete hoeft de raadsman noch op grond van artikel 6 van het EVRM, noch op grond van artikel 14 van het IVBPR, noch naar nationaal recht de hoedanigheid van advocaat te hebben. Voor de hoedanigheid van raadsman is slechts

vereist dat iemand in staat is op een effectieve manier juridische bijstand in de desbetreffende punitieve zaak te verlenen.

[...] aan belanghebbende opgelegde naheffingsaanslagen in de omzetbelasting over tijdvakken in de periode 1 april 2015 tot en met 31 december 2016, de daarbij gegeven beschikkingen inzake belastingrente en de daarbij gegeven boetebeschikkingen.

2.1.1 Belanghebbende is een fiscale eenheid in de zin van artikel 7, lid 4, van de Wet op de omzetbelasting 1968 (hierna: de Wet). Zij wordt gevormd door twee besloten vennootschappen, te weten een houdstervenootschap, en een werkmaatschappij (hierna: de werkmaatschappij), waarvan de aandelen alle worden gehouden door de houdstervenootschap. [...]

5 Beoordeling van het door de Staatssecretaris voorgestelde middel

5.1.1 Het middel richt zich tegen de hiervoor in 3.3 weergegeven oordelen van het Hof. Het middel betoogt in de eerste plaats dat het Hof ten onrechte heeft geoordeeld dat de Inspecteur op het moment waarop belanghebbende als verdachte werd aangemerkt en de bestuurder de cautie kreeg, de bestuurder had moet wijzen op het recht op rechtsbijstand. Volgens het middel vloeit voor een bestuursorgaan uit artikel 6, lid 3, EVRM geen verplichting voort om te wijzen op het recht op rechtsbijstand. Het middel wijst verder erop dat de bestuurder niet een aangehouden persoon was in de zin van artikel 27c van het Wetboek van Strafvordering en ook geen verdachte was in de zin van het strafrecht, zodat een Salduz-verweer niet aan de orde is. Het middel betoogt bovendien dat procedures met betrekking tot punitieve bestuursrechtelijke boetes geen strafprocedures ('criminal proceedings') zijn waarop Richtlijn 2012/13/EU en Richtlijn 2013/48/EU zien.

5.1.2 Voor het geval de Inspecteur de bestuurder wel op het recht op rechtsbijstand had moeten wijzen, klaagt het middel over het hiervoor in 3.3.3 vermelde oordeel van het Hof dat aan het verzuim van de Inspecteur om de bestuurder op dat recht te wijzen, het gevolg moet worden verbonden dat de verklaringen die de bestuurder als verdachte tijdens de verhoren heeft afgelegd, bij de beoordeling van de boetes buiten beschouwing moeten worden gelaten.

5.2 Bij de beoordeling van dit middel moet het volgende worden vooropgesteld.

5.2.1 Degene tegen wie een strafvervolging in de zin van artikel 6 EVRM is ingesteld, heeft op grond van lid 3, letter c, van dat artikel het recht om bij zijn verdediging de bijstand te hebben van een raadsman naar eigen keuze. Aan dit recht is inherent dat degene tegen wie de strafvervolging is ingesteld, onmiddellijk wordt geïnformeerd over dat recht.¹² Het recht om hierover te worden geïnformeerd is met zoveel woorden vastgelegd in artikel 14, lid 3, letter d, IVBPR. Zoals de Hoge Raad in rechtsoverweging 2.4 van het arrest van 20 maart 2018, [ECLI:NL:HR:2018:368](#), heeft geoordeeld, is dit recht niet beperkt tot personen die zijn aangehouden of anderszins van hun vrijheid zijn beroofd.¹³

5.2.2 Het recht op bijstand van een raadsman is een van de fundamentele kenmerken van een behoorlijk proces in punitieve zaken.¹⁴ Voor een – tijdelijke – uitzondering op dit recht is slechts plaats indien en zolang er dwingende redenen bestaan om het te beperken.¹⁵ Het recht op bijstand van een raadsman is van een zodanig belang, dat een verzuim aan de kant van de overheid om de betrokkene daarover te informeren in beginsel niet kan worden gerechtvaardigd.¹⁶ Gelet op het fundamentele belang van dit recht bestaat er geen aanleiding om het te beperken tot zaken die naar nationaal recht tot het strafrecht behoren. Het recht op bijstand van een raadsman geldt dus ook met betrekking tot andere sancties die zijn gebaseerd op een 'criminal charge' in de autonome betekenis die aan deze uitdrukking in artikel 6 EVRM en artikel 14 IVBPR moet worden toegekend. Het recht op bijstand van een raadsman en het daaraan inherente recht om hierover onmiddellijk te worden geïnformeerd, zijn daarom ook van toepassing bij bestuurlijke boetes. Het arrest van het Europees

Hof voor de Rechten van de Mens van 23 november 2006, nr. 73053/01, Jussila tegen Finland, geeft geen aanleiding tot een andere opvatting over de reikwijdte van specifiek die rechten, in zaken die buiten de harde kern van het strafrecht vallen, zoals (onder meer) fiscale bestuurlijke boetes.

5.2.3 Wat betreft het tijdstip waarop informatie over het recht op rechtsbijstand aan de betrokkene moet worden gegeven, geldt in het Nederlandse strafrecht op grond van artikel 27c van het Wetboek van Strafvordering dat dit in elk geval moet gebeuren voorafgaand aan het eerste verhoor van een verdachte. Deze bepaling is niet van toepassing op bestuurlijke beboeting. Met betrekking tot bestuurlijke boetes brengt de hiervoor in 5.2.1 bedoelde verplichting om degene tegen wie een strafvervolging is ingesteld, onmiddellijk te informeren over diens recht op bijstand van een raadsman mee dat de betrokken overheidsinstantie deze persoon onmiddellijk daarvan op de hoogte moet brengen nadat tegen hem een strafvervolging in de zin van artikel 6 EVRM en artikel 14 IVBPR is ingesteld. In elk geval dient die informatie te zijn verstrekt voordat degene tegen wie die strafvervolging is ingesteld, voor het eerst met het oog op het opleggen van een bestuurlijke boete wordt verhoord in de zin van artikel 5:10a Awb.¹⁷ Een verplichting daartoe was tot 1 juli 2009 vastgelegd in de tweede volzin van artikel 67I, lid 1, AWR, en geldt na het vervallen van die bepaling nog evenzeer op grond van artikel 6 EVRM en artikel 14 IVBPR.

5.2.4 Indien degene tegen wie een strafvervolging in de zin van artikel 6 EVRM en artikel 14 IVBPR is ingesteld ten onrechte niet onmiddellijk is gewezen op diens recht op bijstand van een raadsman, brengt dat niet zonder meer mee dat hij in de daarop volgende procedure geen behoorlijk proces heeft gekregen als bedoeld in die verdragsbepalingen. De vraag of het proces in een punitieve zaak behoorlijk is geweest, moet ook dan worden beoordeeld aan de hand van het verloop van dat proces als geheel met inachtneming van de omstandigheden van het geval.¹⁸ Daarbij is mede van belang in hoeverre degene tegen wie de strafvervolging is ingesteld toch bijstand van een raadsman heeft gekregen.

5.2.5 De hiervoor in 5.2.4 bedoelde beoordeling is van belang met het oog op de bruikbaarheid van bewijs tegen de betrokkene. De verklaringen die door of namens de betrokkene zijn afgelegd tijdens een verhoor nadat een strafvervolging in de zin van artikel 6 EVRM en artikel 14 IVBPR tegen hem is ingesteld, moeten namelijk worden uitgesloten van het bewijs in het kader van een bestuurlijke boete voor zover de hiervoor in 5.2.4 bedoelde beoordeling tot de slotsom leidt dat de betrokkene geen behoorlijk proces zou krijgen indien die informatie in dat proces voor beboetingsdoeleinden tegen hem zou worden gebruikt.¹⁹

5.2.6 Gelet op het bepaalde in artikel 52, lid 3, van het Handvest, vloeien uit de artikelen 47 en 48 daarvan voor degene aan wie een bestuurlijke boete is opgelegd of naar redelijke verwachting opgelegd zal worden, geen verdergaande rechten voort dan de hiervoor in 5.2.1 tot en met 5.2.5 beschreven rechten op grond van het EVRM. Voor zover hier van belang bevatten die twee artikelen ook geen verdergaande bescherming dan de rechten die uit artikel 14, lid 3, IVBPR voortvloeien.

5.2.7 Op de gronden vermeld in onderdeel 7.15 van de conclusie van de Advocaat-Generaal moet worden aangenomen dat Richtlijn 2012/13/EU en Richtlijn 2013/48/EU geen betrekking hebben op bestuurlijke boetes.

5.3.1 Gelet op hetgeen hiervoor in 5.2.1 tot en met 5.2.3 is vooropgesteld, is het Hof terecht ervan uitgegaan dat de bestuurder voorafgaand aan het moment waarop een verhoorsituatie ontstond en hij daarom de cautie kreeg, ook had moeten worden gewezen op het recht op rechtsbijstand. Het middel faalt daarom voor zover het betoogt dat er geen verplichting voor de Inspecteur bestond om de bestuurder bij het geven van de cautie ook te wijzen op het recht op rechtsbijstand.

5.3.2 Het middel slaagt daarentegen voor zover het betrekking heeft op de gevolgen die moeten worden verbonden aan het verzuim van de Inspecteur om tijdig te wijzen op het recht op rechtsbijstand. Gelet op hetgeen hiervoor in 5.2.4, 5.2.5 en 5.2.6 is overwogen, had het Hof de verklaringen van de bestuurder niet vanwege dat verzuim van het bewijs kunnen uitsluiten met als argument dat de Inspecteur niet heeft gesteld en dat ook anderszins niet is gebleken dat belanghebbende door dat verzuim niet in zijn verdediging is geschaad. Het Hof had moeten beoordelen of dit verzuim van dien aard is geweest dat aan de hand van het verloop van het proces als geheel, met inachtneming van de omstandigheden van het geval, moet worden aangenomen dat belanghebbende geen behoorlijk proces zou hebben gekregen als van die verklaringen gebruik zou zijn gemaakt voor het bewijs voor beboetingsdoeleinden tegen haar. Het Hof heeft met zijn hiervoor in 3.3.3 weergegeven oordeel een andere maatstaf gehanteerd, en is daarom uitgegaan van een onjuiste rechtsopvatting. [...]

6.1 Gelet op hetgeen hiervoor in 5.3.2 en 5.3.3 is overwogen, kan de uitspraak van het Hof niet in stand blijven voor zover het de boetesbeschikkingen betreft. Het door de Staatssecretaris voorgestelde middel behoeft voor het overige geen behandeling. Verwijzing moet volgen voor een nader onderzoek of, en zo ja in hoeverre, de tijdens verhoren afgelegde verklaringen van de bestuurder mogen worden gebruikt voor het bewijs met betrekking tot de boetes. Aangezien de door belanghebbende voorgestelde middelen niet tot cassatie leiden, moet het verwijzingshof ervan uitgaan dat belanghebbende ten minste grove schuld valt te verwijten als bedoeld in artikel 67f, lid 1, AWR.

6.2 Met het oog op de beoordeling van de vraag of belanghebbende toch bijstand van een raadsman heeft gekregen zoals hiervoor in 5.2.4 bedoeld, merkt de Hoge Raad het volgende op. In gevallen waarin het gaat om een bestuurlijke boete hoeft de raadsman noch op grond van artikel 6 EVRM, noch op grond van artikel 14 IVBPR, noch naar nationaal recht de hoedanigheid van advocaat te hebben. Aan degene die bijstand verleent in het verkeer met bestuursorganen, worden in artikel 2:1, lid 2, Awb geen nadere eisen gesteld. Hetzelfde geldt voor de in artikel 8:24, lid 1, Awb bedoelde bijstand in het verkeer met de bestuursrechter. Voor de hoedanigheid van raadsman in de zin van artikel 6, lid 3, letter c, EVRM en artikel 14, lid 3, letter d, IVBPR is slechts vereist dat iemand in staat is op een effectieve manier juridische bijstand in de desbetreffende punitieve zaak te verlenen.²⁰ [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Omgevingswet

JnB 2024, 919

Voorzieningenrechter Rechtbank Noord-Nederland, 19-09-2024, [ECLI:NL:RBNNE:2024:3679](#)

college van gedeputeerde staten van de provincie Drenthe, verweerder.

Omgevingswet 5.1, 8.1

Besluit activiteiten leefomgeving (Bal) 11.37, 11.42, 11.43, 11.44, 11.54, 11.56, 11.57, 11.58, 11.63

Besluit kwaliteit leefomgeving (Bkl) 8.74j, 8.74l

Omgevingsregeling 4.18, 4.19, 4.27, 4.28

Provinciale Omgevingsverordening 4.13

OMGEVINGSWET. GOEDKEURINGSBESLUIT. FAUNABEHEERPLAN. Goedkeuringsbesluit Faunabeheerplan vrijgestelde soorten Drenthe 2024-2029. I.c. is geen grond voor het verstreckende oordeel dat sprake is van een evident onrechtmatig bestreden besluit, voor zover het goedkeuringsbesluit van het FBP is gebaseerd op een ontoereikende motivering door de minister van de aangewezen vergunningsvrije gevallen. Evenmin is er aanleiding om exceptief toetsend de aanwijzing van de vergunningsvrije gevallen door de minister in deze procedure onverbindend te verklaren dan wel buiten toepassing te laten wegens evidente strijd met hogere regelgeving. Verwijzing naar ABRS 19-04-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:1545](#). Wel is er gerede twijfel of de door minister gegeven toelichting en onderbouwing voor wat betreft de aanwijzing van vergunningsvrije gevallen thans, ook in het licht van voormelde uitspraak ABRS, deugdelijk is. Hierbij wordt in aanmerking genomen dat de Nota van toelichting op het Aanvullingsbesluit natuur Omgevingswet inhoudelijk niet verschilt van de door de ABRS in voormelde uitspraak ontoereikend geachte onderbouwing van de landelijke vrijstelling in het Bnb. Het bestreden besluit wordt geschorst voor zover met de goedkeuring van het FBP voorzien is in maatregelen ten aanzien van Canadese gans en de zwarte kraai. Hierbij wordt in aanmerking genomen dat verweerder zich gemotiveerd op het standpunt heeft gesteld dat het belang van de bescherming van de uiterst kwetsbare weidevogelpopulatie in Drenthe zwaarder dient te wegen dan de bescherming van de vos als algemeen voorkomende soort die zich in een gunstige staat van instandhouding bevindt.

[Naar inhoudsopgave](#)

Wabo

JnB 2024, 920

ABRS, 25-09-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:3817](#)

college van burgemeester en wethouders van Delft.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 8:69

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.12 lid 1 aanhef en onder a onder 2o

Besluit omgevingsrecht (Bor) bijlage II artikel 4 onderdeel 11

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. OMVANG GESCHIL. Weigering omgevingsvergunning voor het transformeren van een kantoorgebouw naar tijdelijke studentenwoningen voor een periode van tien jaar. De vraag of artikel 5, zesde lid, van bijlage II van het Bor in de weg staat aan de verlening van de omgevingsvergunning op grond van artikel 4, elfde lid, van bijlage II van het Bor betreft geen kwestie van openbare orde over de bevoegdheid van het college de omgevingsvergunning te verlenen, maar een beweerdelijk gebrek in de toepassing van die bevoegdheid. Verwijzing naar ABRS 22-02-2017, [ECLI:NL:RVS:2017:487](#), onder 2.1. Daarom kan dit punt niet ambtshalve worden getoetst. I.c. is de rechtbank buiten de grenzen van het geschil getreden door te beoordelen of het college kon worden gevolgd in zijn aanname dat de gevraagde transformatie van het kantoorgebouw een stedelijk ontwikkelingsproject is en dat het besluit op de aanvraag daarom met toepassing van de uitgebreide voorbereidingsprocedure moest worden voorbereid.

JnB 2024, 921

ABRS, 25-09-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:3826](#)

college van burgemeester en wethouders van Edam-Volendam.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a, 5.17

WABO. HANDHAVING. BOUWSTOP. I.c. wordt geoordeeld dat geen bijzondere omstandigheden aanwezig waren op grond waarvan het college had moeten afzien van het opleggen van de bouwstop. Dat pas twee maanden na het constateren van een overtreding een bouwstop is opgelegd, is i.c. niet onredelijk lang. Het opleggen van de bouwstop was niet onevenredig. Appellante heeft geen gebruik gemaakt van de mogelijkheid om schade te voorkomen en dat kan het college niet worden aangerekend.

[...] Waren er bijzondere omstandigheden om van een bouwstop af te zien?

[...] 6.1. Het college heeft op de zitting van de Afdeling nader toegelicht dat de bouwstop niet terstond is opgelegd omdat de benodigde personele capaciteit op dat moment ontbrak. Om die reden is de bouwstop pas na twee maanden opgelegd. Op dat moment waren de bouwwerkzaamheden nog niet afgerond. De rechtbank hoefde geen aanleiding te zien voor het oordeel dat deze periode onredelijk lang is en heeft dan ook terecht geen aanleiding gezien voor het oordeel dat het college had behoren af te zien van het opleggen van een bouwstop.

[...] 6.3. Naar het oordeel van de Afdeling heeft de rechtbank terecht overwogen dat het opleggen van de bouwstop niet onevenredig was. Anders dan [appellante] betoogt, was de bouwstop een ordemaatregel en strekte de oplegging daarvan niet tot het bereiken van een legale situatie. De bouwstop was dan ook een geschikte maatregel om te voorkomen dat er in afwijking van de omgevingsvergunning verder werd gebouwd. Op de zitting heeft het college verder toegelicht dat [appellante] is gewezen op de mogelijkheid om het college te verzoeken de bouwstop tijdelijk op te heffen, zodat [appellante] het bouwwerk wind- en waterdicht zou kunnen maken ter voorkoming van

schade. [appellante] heeft op de zitting aangegeven dat zij zo'n verzoek niet heeft gedaan. [appellante] heeft dus geen gebruik gemaakt van de mogelijkheid om schade te voorkomen en dat kan het college niet worden aangerekend. Er is niet gebleken van andere omstandigheden op grond waarvan moet worden geoordeeld dat het opleggen van een bouwstop onevenredig was.

6.4. Gelet op het voorgaande is de Afdeling van oordeel dat de rechtbank terecht geen bijzondere omstandigheden aanwezig heeft geacht op grond waarvan het college had moeten afzien van het opleggen van de bouwstop. [...]

JnB 2024, 922

ABRS, 25-09-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:3834](#)

college van burgemeester en wethouders van Epe.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

Besluit omgevingsrecht (Bor) bijlage II 1 lid 1, 2 aanhef en onderdeel 3

WABO. BOR. VERGUNNINGVRIJ. ACHTERERFGEBIED. Last onder dwangsom om kapschuur te verwijderen. I.c. wordt geoordeeld dat, gelet op de definitie van het begrip achtererfgebied in artikel 1, eerste lid, van bijlage II Bor, de rechtbank in dit geval het achtererfgebied niet op de juiste wijze heeft vastgesteld. De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat de kapschuur, waarvan een gedeelte niet in het achtererfgebied staat, niet vergunningvrij is op grond van artikel 2, aanhef en onderdeel 3, van bijlage II van het Bor.

[...] 4.2. De rechtbank heeft overwogen dat vanaf het punt van de wegafluiging waar er geen aangrenzend openbaar toegankelijk gebied meer is, de lijn van het achtererfgebied evenwijdig aan dat punt moet blijven lopen. Volgens de rechtbank bedraagt de afstand van de weg naar de lijn 1 m achter de voorkant van de woning 11 m. Daarvan uitgaande, buigt de scheidingslijn van het voor- en achtererfgebied naar het oordeel van de rechtbank met een straal van 11 m tot de erfgrans is bereikt.

4.3. De Afdeling is van oordeel dat de rechtbank het achtererfgebied niet op de juiste wijze heeft vastgesteld. Gelet op de definitie van het begrip achtererfgebied, moet het achtererfgebied worden vastgesteld aan de hand van de lijn die evenwijdig loopt met het aangrenzend openbaar toegankelijk gebied. In dit geval grenst het eerste gedeelte van het perceel aan openbaar toegankelijk gebied, namelijk de Achterste Molenweg. Waar die weg van het perceel afbuigt, grenst het perceel aan een strook grond met struiken. Niet in geschil is dat die strook grond geen openbaar toegankelijk gebied is. Dit betekent dat de scheidingslijn van het voor- en achtererfgebied vanaf de lijn die de woning doorkruist op 1 m achter de voorkant van de woning evenwijdig met de weg loopt totdat de scheidingslijn in het verlengde van de wegafluiging komt. Op het hier beschreven punt buigt de scheidingslijn met een rechte hoek af naar de voorkant van het perceel en loopt in een rechte lijn door naar het punt van de wegafluiging.

Dit betekent dat een groot deel van de kapschuur in het achtererfgebied staat. Maar dit neemt niet weg dat de rechtbank terecht heeft overwogen dat een gedeelte van de kapschuur niet in het achtererfgebied staat. Op grond van het Bor is de kapschuur alleen vergunningvrij als die in zijn geheel in het achtererfgebied staat. Daarom heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat de kapschuur niet vergunningvrij is op grond van artikel 2, aanhef en onderdeel 3, van bijlage II van het Bor. [...]

JnB 2024, 923

MK ABRS, 25-09-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:3831](#)

college van burgemeester en wethouders van Heemskerk.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1

WABO. HANDHAVING. BESTEMMINGPLAN. LAST ONDER DWANGSOM.

BEGUNSTIGINGSTERMIJN. Geen aanleiding bestaat voor het oordeel dat beleid dat inhoudt dat de begunstigingstermijn op verzoek kán worden verlengd indien een procedure aanhangig is, als zodanig niet door het college mag worden gevoerd. Dit beleid houdt niet meer in dan dat het verlengen van de begunstigingstermijn als een procedure aanhangig is, volgens het college niet onmogelijk is. Of het college in een concrete situatie kan besluiten tot verlenging van de begunstigingstermijn, is afhankelijk van de omstandigheden van het geval. Daartoe dienen steeds de betrokken belangen te worden afgewogen. I.c. heeft het college, gelet op de betrokken belangen, de begunstigingstermijn hangende bezwaar en beroep mogen verlengen. In hoger beroep heeft het college niet kenbaar de betrokken belangen afgewogen.

[...] Mocht het college de begunstigingstermijn hangende het bezwaar en beroep verlengen?

[...] 10.1. De aan een last verbonden begunstigingstermijn strekt ertoe de overtreding op te heffen.

Als uitgangspunt voor de lengte van de begunstigingstermijn geldt dat deze niet wezenlijk langer mag worden gesteld dan noodzakelijk is om de overtreding te kunnen opheffen. De Afdeling heeft aanvaard dat onder omstandigheden de begunstigingstermijn kan worden verlengd in afwachting van de uitkomst van een procedure. Of dat in een concreet geval mogelijk is, hangt af van de omstandigheden van het geval, zoals onder andere de aard van de overtreding, de duur van de met regelgeving strijdige situatie, de vraag of een vergunning is aangevraagd voor de strijdige activiteiten, en wat de belangen van de overtreder en andere betrokken belangen zijn. Zie bijvoorbeeld de uitspraak van 6 oktober 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:2231](#), onder 12.1, en van 5 juni 2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2323](#), onder 28.5.

[...] 10.2. [...] [appellante sub 2] heeft met juistheid betoogd dat de rechtbank ten onrechte niet is ingegaan op de door hem aangevoerde grond dat het door het college gehanteerde beleid tegenstrijdig is. Dit leidt echter niet tot het door hem beoogde doel. Geen aanleiding bestaat namelijk voor het oordeel dat beleid dat inhoudt dat de begunstigingstermijn op verzoek kán worden verlengd indien een procedure aanhangig is, als zodanig niet door het college mag worden gevoerd. Dit beleid houdt niet meer in dan dat het verlengen van de begunstigingstermijn als een procedure aanhangig is, volgens het college niet onmogelijk is. Of het college in een concrete situatie kan besluiten tot verlenging van de begunstigingstermijn, is afhankelijk van de omstandigheden van het geval.

Daartoe dienen steeds de betrokken belangen te worden afgewogen. [...]

[...] 10.3. Met het besluit op bezwaar van 22 november 2021, waarvan het advies van de bezwaarschiffencommissie deel uitmaakt, heeft het college het besluit van 23 augustus 2021 in stand gelaten. Volgens het college is niet gebleken dat de aard van de overtreding zich verzet tegen verlenging van de begunstigingstermijn. In het besluit van 29 december 2021 heeft het college zich op het standpunt gesteld dat de verlenging van de termijn tot zes weken na de uitspraak van de rechtbank in overeenstemming is met zijn beleid. In het besluit worden de volgende belangen van [appellant sub 1] genoemd: het reeds jaren durende gebruik, de aard van de bedrijfsvoering van [appellant sub 1] en zijn gestelde afhankelijkheid daarvan. In het bij de rechtbank ingediende verweerschrift heeft het college dit nader toegelicht. Volgens het college is uit twee controles van de Omgevingsdienst IJmond op de locatie naar aanleiding van het handhavingsverzoek van [appellante

sub 2] niet gebleken dat er sprake is van een gevaarlijke situatie of een situatie in strijd met milieuregelgeving op het perceel. Verder zou [appellant sub 1] al meer dan 13 jaren met deze activiteiten zijn gevestigd op de betreffende locatie. [appellante sub 2] heeft dit niet betwist. Daarnaast heeft het college in aanmerking genomen dat er nimmer klachten bij het college over zijn ingediend. Het college is niet gebleken van een zodanig zwaarwegend belang dat de uitkomst in bezwaar of beroep niet kan worden afgewacht.

[appellante sub 2] heeft te kennen gegeven dat zijn belang erin is gelegen dat zijn perceel ongehinderd door vrachtwagens kan worden bereikt en verlaten. De opgelegde last heeft echter uitsluitend betrekking op het staken van activiteiten op het perceel van [appellant sub 1] en niet van eventuele activiteiten op de openbare weg.

Gelet op wat hiervoor staat, heeft de rechtbank terecht overwogen dat het college, gelet op de betrokken belangen, de begunstigingstermijn hangende bezwaar en beroep heeft mogen verlengen. Anders dan [appellante sub 2], acht de Afdeling de verlengde termijn ook voldoende concreet.

[...] Mocht het college de begunstigingstermijn hangende het hoger beroep verlengen?

[...] 14.1. Het college heeft in het besluit van 31 januari 2023 onder verwijzing naar de nota "VHT-beleid 2021-2024" de begunstigingstermijn verlengd tot zes weken na de uitspraak op het hoger beroep. Het college heeft zich in het besluit op het standpunt gesteld dat als een bezwaar- of beroepsprocedure is gestart tegen een besluit tot oplegging van een last onder dwangsom, het op aanvraag van de overtreder de begunstigingstermijn verlengt, indien de begunstigingstermijn verloopt voordat of kort nadat de bezwaar- of beroepsprocedure is beëindigd. Het college gaat er hiermee echter aan voorbij dat uit het in de nota neergelegde beleid, zoals onder 10.1 is overwogen, niet voortvloeit hoe de belangen in een concreet geval moeten worden afgewogen. Ter motivering van het besluit kon dan ook niet worden volstaan met verwijzing daarnaar. Dat het college eerder besluiten heeft genomen tot verlenging van de begunstigingstermijn doet hieraan niet af. Voor een concrete belangenafweging is des te meer aanleiding naarmate de begunstigingstermijn vaker wordt verlengd. Het college heeft in het besluit niet kenbaar de betrokken belangen afgewogen. Het besluit mist daarmee een deugdelijke motivering. [...]

JnB 2024, 924

ABRS, 25-09-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:3876](#)

college van burgemeester en wethouders van Vijfheerenlanden.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1

WABO. HANDHAVING. VERZOEK. RELATIVITEITSVEREISTE. EVENREDIGHEID. Afwijzing handhavingsverzoek omwonende tegen zeilboot in passantenhaven. I.c. wordt geoordeeld dat de desbetreffende planregel geen aanknopingspunten biedt voor het oordeel dat de beperking van de toegestane verblijfsduur niet mede strekt tot bescherming van omwonenden tegen de ruimtelijke gevolgen van nachtverblijf op boten dat langer duurt dan is toegestaan. Het college heeft ondeugdelijk gemotiveerd dat het onevenredig is om vóór 1 april 2023 handhavend op te treden tegen de overtreding van artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder c, van de Wabo door met de zeilboot langer dan 3x24 uur aaneengesloten nachtverblijf te hebben in de passantenhaven. De desbetreffende planregel is niet alleen bedoeld om de aanlegsteiger vrij te houden voor passanten maar ook om een goed woon- en leefklimaat in de omgeving te waarborgen.

[...] Relativiteitsvereiste

[...] 4.2. Een bestemmingsplan en de daarbij behorende regels strekken tot een goede ruimtelijke ordening. Artikel 6.1, aanhef en onder c, van de planregels staat nachtverblijf in de passantenhaven uitdrukkelijk toe, maar beperkt tegelijkertijd de toegestane duur van dat verblijf. Anders dan het college stelt, biedt deze planregel geen aanknopingspunten voor het oordeel dat die beperking kennelijk alleen strekt tot bescherming van diegenen die met een boot een ligplaats willen innemen en niet mede tot bescherming van omwonenden tegen de ruimtelijke gevolgen van nachtverblijf op boten dat langer duurt dan is toegestaan. Gelet hierop staat artikel 8:69a van de Awb in dit geval niet in de weg aan vernietiging van het besluit van 16 januari 2023.

Evenredigheid

[...] 5.3. Anders dan de rechtbank, is de Afdeling van oordeel dat het college zich in het besluit van 16 januari 2023 ondeugdelijk gemotiveerd op het standpunt heeft gesteld dat het onevenredig is om vóór 1 april 2023 handhavend op te treden tegen de overtreding van artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder c, van de Wabo door met de zeilboot langer dan 3x24 uur aaneengesloten nachtverblijf te hebben in de passantenhaven. De Afdeling acht hierbij van belang dat het college zijn motivering hoofdzakelijk heeft gebaseerd op een te beperkte opvatting over de strekking van artikel 6.1, aanhef en onder c, van de planregels. Dat artikel is namelijk niet alleen bedoeld om de aanlegsteiger vrij te houden voor passanten maar ook om een goed woon- en leefklimaat in de omgeving te waarborgen. Dat laatste belang heeft het college bij zijn afwijzing ten onrechte niet betrokken. Dus heeft het college ook niet deugdelijk gemotiveerd waarom de belangen van [persoon] zwaarder wegen dan het algemeen belang dat met handhaving is gediend en het individuele belang van [appellant] bij een goed woon- en leefklimaat. De Afdeling neemt hierbij in aanmerking dat sprake is geweest van een langdurige overtreding van niet geringe ernst die ruimtelijke gevolgen heeft gehad voor de omwonenden van de passantenhaven en dat het college aannemelijk heeft geacht dat [appellant] als gevolg van de overtreding overlast heeft ervaren.

[...] 6. Het hoger beroep is gegrond. [...] De Afdeling kan de zaak niet finaal beslechten. Daarvoor moet namelijk worden gezien of er op dit moment nog aanleiding bestaat om te handhaven en is dus inzicht nodig in de huidige feitelijke situatie en de vraag of aanleiding bestaat dat [persoon] de overtreding herhaalt. Deze feiten zijn de Afdeling onvoldoende duidelijk. Het college dient daarom een nieuw besluit op bezwaar te nemen met inachtneming van deze uitspraak. Zo nodig dient het college daarbij te bezien of het nemen van een handhavingsbesluit nog noodzakelijk is om te verhinderen dat [persoon] de overtreding hervat of herhaalt. Die noodzaak doet zich niet voor als op objectieve gronden aannemelijk kan worden geacht dat de overtreding zich niet meer zal voordoen. Zoals de Afdeling heeft overwogen in haar uitspraak van 3 juli 2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2645](#), blijft op een nieuw te nemen besluit het recht, zoals dat gold onmiddellijk vóór 1 januari 2024, van toepassing. Dit geldt echter alleen als onder het recht zoals dat geldt ten tijde van het nemen van dit nieuwe besluit nog steeds sprake is van dezelfde overtreding. Als dat niet zo is, dan moet het college het nieuwe recht toepassen. [...]

JnB 2024, 925

ABRS, 18-09-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:3748](#)

college van burgemeester en wethouders van De Ronde Venen.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

WABO. HANDHAVING. VERZOEK. EVENREDIGHEID. PRIORITERINGSBELEID.

GELIJKHEIDSBEGINSEL. Last onder dwangsom verwijderen aanbouw aan zijkant en schuur aan voorkant recreatiewoning. Uit het enkele feit dat sprake is van illegale bouwwerken volgt dat er, gelet op de beginselplicht tot handhaving, een algemeen belang is bij handhaven. Dat alleen tegen illegale bouwwerken wordt opgetreden als er een handhavingsverzoek is ingediend, doet daar niet aan af. Omdat er in dit geval door de eigenaar van het naastgelegen perceel een verzoek om handhaving is ingediend, kan het college gelet op zijn handhavingsbeleid en de bijbehorende prioriteitsstelling een geoorloofd onderscheid maken door in deze zaak wel handhavend op te treden en in andere illegale situaties op het recreatiepark, waarin geen verzoek om handhaving is ingediend, niet.

[...] 6. [appellant A] en [appellant B] betogen verder dat de rechtbank heeft miskend dat van handhavend optreden had moeten worden afgezien, omdat dat in strijd is met het evenredigheidsbeginsel. Zij voeren aan dat de rechtbank teveel waarde heeft gehecht aan het algemeen belang bij handhaving, aangezien handhavend optreden tegen de illegale bouwwerken voor het college geen prioriteit heeft. Bovendien zijn de belangen van [partij] te zwaar meegewogen, omdat hij weinig zicht heeft op de bouwwerken en de bouwwerken niet tot verzakkingen van de grond leiden. Ten slotte is te weinig waarde gehecht aan het recreatiegenot en financiële belang van [appellant A] en [appellant B].

6.1. In hetgeen [appellant A] en [appellant B] hebben aangevoerd, ziet de Afdeling geen aanleiding om tot een andere conclusie te komen dan de rechtbank. Hoewel niet is aangetoond dat de bouwwerken leiden tot verzakking van de grond, blijkt wel uit de foto's die [partij] heeft overgelegd dat hij duidelijk zicht heeft op de bouwwerken. Verder volgt uit het enkele feit dat sprake is van illegale bouwwerken dat er, gelet op de beginselplicht tot handhaving, een algemeen belang is bij handhaven. De omstandigheid dat alleen tegen illegale bouwwerken wordt opgetreden als er een handhavingsverzoek is ingediend, doet daar niet aan af. De rechtbank heeft terecht overwogen dat het college veel waarde mocht hechten aan deze belangen. Wat betreft de belangen van [appellant A] en [appellant B] heeft de rechtbank terecht overwogen dat zij, mede gelet op de eerder opgelegde bouwstop, willens en wetens het risico hebben genomen dat de bouwwerken weer zouden moeten worden afgebroken. Gelet op het voorgaande is handhavend optreden niet in strijd met het evenredigheidsbeginsel.

[...] 7. [appellant A] en [appellant B] betogen dat de rechtbank niet heeft onderkend dat handhavend optreden in strijd is met het gelijkheidsbeginsel, omdat er ook niet wordt opgetreden tegen andere illegale bouwwerken op het recreatiepark.

7.1. De rechtbank heeft terecht overwogen dat, omdat er in dit geval door de eigenaar van het naastgelegen perceel een verzoek om handhaving is ingediend, het college gelet op zijn handhavingsbeleid en de bijbehorende prioriteitsstelling een geoorloofd onderscheid kan maken door in deze zaak wel handhavend op te treden en in andere illegale situaties op het recreatiepark, waarin geen verzoek om handhaving is ingediend, niet. In hetgeen [appellant A] en [appellant B] hebben aangevoerd, ziet de Afdeling geen aanleiding om tot een andere conclusie te komen. Dat er een verzoek om handhaving is ingediend, maakt dat er geen sprake is van gelijke gevallen ten aanzien van de andere illegale bouwwerken op het park, omdat daarvoor ten tijde van het besluit op

bezwaar geen verzoek om handhaving was ingediend. [appellant A] en [appellant B] hebben weliswaar naar voren gebracht dat zij in maart 2024 om handhaving tegen de andere illegale bouwwerken hebben verzocht, maar dit was pas na het bestreden besluit. Alleen al daarom kan dit niet leiden tot de conclusie dat de rechtbank heeft miskend dat het college de gevallen niet gelijk heeft behandeld.

Gelet op het voorgaande heeft de rechtbank terecht geconcludeerd dat handhavend optreden niet in strijd is met het gelijkheidsbeginsel. [...]

JnB 2024, 926

MK ABRS, 18-09-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:3751](#)

college van burgemeester en wethouders van Scherpenzeel.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

WABO. HANDHAVING. BESTEMMINGSPLAN. VERHOUDING PLANREGELS. Last onder dwangsom wegens overtreding bestemmingsplan en bouwvergunning door het verbouwen van de verdieping van een bijgebouw tot twee zelfstandige appartementen en het laten bewonen van deze appartementen. I.c. wordt geoordeeld dat de bewoning van het bijgebouw in strijd is met het bestemmingsplan. Er is geen strijd of discrepantie tussen de gebruiksmogelijkheden in artikel 6.1 en het gebruiksverbod in artikel 22.2 van de planregels en artikel 6.1, aanhef en onder b heeft geen voorrang boven artikel 22.2, aanhef en onder c.

[...] 4.2. Naar het oordeel van de Afdeling is de bewoning van het bijgebouw wel in strijd met het bestemmingsplan. Op grond van artikel 6.1 van de planregels is het perceel bestemd voor detailhandel en woningen. Artikel 22.2, aanhef en onder c, van de planregels bepaalt dat het verboden is om vrijstaande bijgebouwen te gebruiken voor zelfstandige bewoning. Het college heeft terecht gesteld dat dit gebruiksverbod een beperking vormt op de gebruiksmogelijkheden van artikel 6.1. Anders dan waar de rechtbank van uitgaat, volgt uit artikel 6.1 niet dat die gebruiksmogelijkheden niet nader gereguleerd of beperkt mogen worden. Om die reden is er dan ook geen strijd of discrepantie tussen de gebruiksmogelijkheden in artikel 6.1 en het gebruiksverbod in artikel 22.2 van de planregels en heeft de rechtbank ten onrechte overwogen dat artikel 6.1, aanhef en onder b, voorrang heeft boven artikel 22.2, aanhef en onder c. Hierbij is van belang dat in artikel 6.1 en de daarop volgende planregels over de bestemming "Detailhandel" niets is bepaald over het gebruik van bijgebouwen als woning. Bovendien duidt ook de zinsnede "in ieder geval" in artikel 22.2 erop dat het daarin vermelde gebruik in strijd met het bestemmingsplan is, ongeacht de gebruiksmogelijkheden bij de specifieke bestemmingen.

Het voorgaande betekent dat Goed Vast Goed in strijd met artikel 22.2, aanhef en onder c, van de planregels heeft gehandeld door twee appartementen in het bijgebouw te realiseren en deze te laten bewonen. [...]

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- Rechtbank Oost-Brabant, 09-07-2024, [ECLI:NL:RBOBR:2024:4411](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Planschade

JnB 2024, 927

ABRS 18-09-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:3750](#)

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 6.1

PLANSCHADE. ONROERENDE ZAAK. In de Wro is geen definitie gegeven van een onroerende zaak, als bedoeld in artikel 6.1, eerste lid, van die wet. De Afdeling sluit voor de definitie hiervan aan bij artikel 3:3 van het Burgerlijk Wetboek en bij de rechtspraak van de Hoge Raad. Verwijzing naar ABRS 12-05-2021, [ECLI:NL:RVS:2021:990](#). Uit die rechtspraak volgt dat een woonschip in beginsel geen onroerende zaak is. In het betoog van [appellant] ziet de Afdeling geen aanleiding om in zijn geval anders te oordelen.

In haar uitspraak van 14-01-2015, [ECLI:NL:RVS:2015:32](#), heeft de ABRS al geoordeeld dat de Wro niet in strijd is met in verdragsbepalingen neergelegde discriminatieverboden. Er bestaat een objectieve en redelijke rechtvaardiging voor het bij wet gemaakte onderscheid tussen roerende en onroerende zaken. Anders dan een onroerende zaak, kan een roerende zaak, zoals een woonschip, buiten de invloedssfeer van de planologische ontwikkeling worden verplaatst, zodat die ontwikkeling geen betekenis meer heeft voor de waarde van de betrokken roerende zaak. Indien geen rekening wordt gehouden met de mogelijkheid dat de betrokken roerende zaak wordt verplaatst, zou dat ertoe kunnen leiden dat de aanvrager een vergoeding ontvangt voor schade, die hij, nadat hij de betrokken roerende zaak heeft verplaatst, niet lijdt.

JnB 2024, 928

ABRS, 11-09-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:3671](#)

college van burgemeester en wethouders van Lochem.

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 6.1

PLANSCHADE. VOORZIENBAARHEID. De Afdeling heeft in de uitspraak van 23-10-2019, [ECLI:NL:RVS:2019:3596](#) overwogen dat een binnenplanse afwijkingsbevoegdheid aanleiding kan zijn om voorzienbaarheid van een planologische ontwikkeling aan te nemen. I.c. wordt geoordeeld dat op grond van artikel 10 van de planregels van het bestemmingsplan het voorzienbaar was voor [appellant] dat de maatvoering met maximaal 10% zou kunnen toenemen. [appellant] had er rekening mee kunnen houden dat op het naastgelegen perceel een woning zou worden gerealiseerd met een goothoogte van 4,40 m en een bouwhoogte van 9,90 m.

[...] 15. Op grond van artikel 10, aanhef en sub b, onder 1, van de planregels van het bestemmingsplan kan het college, overeenkomstig artikel 3.6 van de Wro, ontheffing verlenen van het bepaalde in deze planregels of de aanwijzingen, voor het afwijken van de voorgeschreven maatvoering voor bouwwerken indien naar aanleiding van een aanvraag om een bouwvergunning blijkt dat afwijking noodzakelijk is, mits de afwijking van de maatvoering niet meer dan 10% bedraagt. 15.1. Hoewel in artikel 6.2.2, aanhef en onder sub b, van de planregels van het bestemmingsplan en hoofdstuk 4.2 van de toelichting het woord maximaal is opgenomen in die zin dat de maximale maatvoering niet mag worden overschreden, betekent dit, anders dan [appellant] betoogt, niet dat hierop geen uitzondering mogelijk is. Artikel 6.2.2 van het bestemmingsplan sluit de toepassing van artikel 10 van het bestemmingsplan niet uit. Anders zou de algemene ontheffingsbevoegdheid van

artikel 10 overbodig zijn, omdat bij de maatvoering in het in deze zaak betrokken bestemmingsplan steeds het woord maximaal of maximum is gebruikt. Anders dan [appellant] betoogt, moest hij rekening houden met een afwijking van de maatvoering met 10% en heeft hij het risico daarvan aanvaard.

15.2. Verder staat in de toelichting bij het bestemmingsplan weliswaar dat slechts een woning met één bouwlaag mogelijk is, maar deze eis is niet teruggekomen in de planregels. Het is vaste jurisprudentie van de Afdeling dat de op de plankaart dan wel verbeelding aangegeven bestemming en de daarbij behorende regels bepalend zijn voor het antwoord op de vraag of een bouwplan of bepaald gebruik verboden is op grond van het bestemmingsplan. De niet bindende toelichting bij het bestemmingsplan heeft slechts in zoverre betekenis dat deze over de bedoeling van de planwetgever meer inzicht kan geven, indien de bestemming en de bijbehorende voorschriften waaraan moet worden getoetst, op zichzelf noch in onderlinge samenhang duidelijk zijn (zie de uitspraak van de Afdeling van 13 juli 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:1953](#)).

15.3. Dat volgens [appellant] het college hem niet heeft gewezen op artikel 10 van het bestemmingsplan, betekent, wat daar ook van zij, niet dat geen voorzienbaarheid kan worden aangenomen. Bepalend is dat de schadeveroorzakende overheidsmaatregel kenbaar is. Omdat artikel 10 al gold ten tijde van de aankoop van het perceel door [appellant], had hij daar bekend mee kunnen zijn. Dat hij zich niet bewust was van artikel 10 doet daar niet aan af, omdat niet vereist is dat het bewustzijn van het risico daadwerkelijk bij de aanvrager aanwezig was. Zie de hiervoor aangehaalde overzichtsuitpraak van 28 september 2016, onder 5.21.

15.4. De rechtbank heeft dus terecht geoordeeld dat op grond van artikel 10 van de planregels van het bestemmingsplan het voorzienbaar was voor [appellant] dat de maatvoering met maximaal 10% zou kunnen toenemen. [appellant] had er rekening mee kunnen houden dat op het naastgelegen perceel een woning zou worden gerealiseerd met een goothoogte van 4,40 m en een bouwhoogte van 9,90 m. [...]

JnB 2024, 929

ABRS, 28-08-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:3483](#)

college van burgemeester en wethouders van Boekel.

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 6.1

Besluit omgevingsrecht (Bor) Bijlage II artikel 5 onderdeel 9

PLANSCHADE. PLANVERGELIJKING. AANSLUITEND TERREIN. Afwijzing aanvraag

tegemoetkoming in planschade. Appellanten stellen dat zij schade in de vorm van waardevermindering van de woning hebben geleden door de verlening van de omgevingsvergunning voor het tijdelijk huisvesten van 24 werknemers en de vaststelling van het nieuwe bestemmingsplan. De wetgever heeft er uitdrukkelijk voor gekozen om onder de reikwijdte van artikel 4, onderdeel 9, van bijlage II van het Bor niet alleen het desbetreffende bouwwerk te laten vallen, maar ook het aansluitend terrein. Hieruit volgt dat, in dit geval, niet alleen het gebruik van de loods, maar ook het gebruik van het terrein rondom de loods is vergund. Dit betekent dat het college bij de planologische vergelijking had moeten betrekken dat nabij de loods, op circa 80 meter afstand van de woning, een terras aanwezig is, waarvan de arbeidsmigranten gebruik kunnen maken.

[...] Aansluitend terrein

18. Het college betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat Van Montfoort ook het gebruik van de buitenruimte van de loods bij de planvergelijking had moeten betrekken. Volgens het

college is alleen het gebruik van de loods vergund en niet het gebruik van het terrein rondom de loods, zoals bedoeld in artikel 4, onderdeel 9, van bijlage II van het Besluit omgevingsrecht (hierna: Bor). Er bestaat dus geen relatie tussen de aan arbeidsmigranten te bieden huisvesting in de hal en het ten zuiden daarvan, achter een parkeerplaats, gelegen terras. Alle werknemers van het champignonbedrijf mogen gebruik maken van dat terras. In zoverre is het terras onderdeel van de oude planologische situatie.

18.1. De wetgever heeft er uitdrukkelijk voor gekozen om onder de reikwijdte van artikel 4, onderdeel 9, van bijlage II van het Bor niet alleen het desbetreffende bouwwerk te laten vallen, maar ook het aansluitend terrein (Stb. 2014, nr. 333, p. 55). Anders zou de ongerijmde situatie kunnen ontstaan dat een bouwwerk na de gebruikswijziging feitelijk onbruikbaar is, omdat het aansluitend terrein niet ten behoeve van het bouwwerk mag worden gebruikt, waardoor bijvoorbeeld de toegang tot het bouwwerk wordt verhinderd. De wetgever heeft buiten twijfel gesteld dat het aansluitend terrein onder de reikwijdte van het artikelonderdeel valt. Hieruit volgt dat, in dit geval, niet alleen het gebruik van de loods, maar ook het gebruik van het terrein rondom de loods is vergund.

18.2. Dit betekent dat de rechtbank terecht heeft overwogen dat het college bij de planologische vergelijking had moeten betrekken dat nabij de loods, op circa 80 meter afstand van de woning, een terras aanwezig is, waarvan de arbeidsmigranten gebruik kunnen maken. Het college heeft onvoldoende onderbouwd dat, naar het heeft gesteld, de planologische verandering niet heeft geleid tot een intensivering van het gebruik van de buitenruimte. Het is aannemelijk dat de buitenruimte van de loods intensiever wordt gebruikt op het moment dat er 24 arbeidsmigranten in de loods worden gehuisvest.

Het betoog slaagt niet. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

Jurisprudentie Waterwet:

- Voorzieningenrechter Rechtbank Gelderland, 18-09-2024, [ECLI:NL:RBGEL:2024:6372](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB 2024, 930

MK CRvB, 19-09-2024, [ECLI:NL:CRVB:2024:1803](#)

Raad van bestuur van het Uvw.

Wet arbeidsongeschiktheidsvoorziening jonggehandicapten (Wajong) 1a:11

Wet vereenvoudiging Wajong (Stb. 2020, 173)

WAJONG. STUDERENDE. WETSWIJZIGING. AANVRAAG WAJONG-UITKERING MET TERUGWERKENDE KRACHT. Het gaat bij de toepassing van artikel 1a:11, vierde lid, van de Wajong om een situatie waarin het vasthouden aan het vereiste van het doen van een aanvraag leidt tot kennelijke hardheid. Voor zover de rechtbank dit artikellid ruimer uitlegt en uitgaat van een algemene hardheidsclausule op grond waarvan de ingangsdatum kan worden vervroegd, wordt zij daarin niet gevolgd. Het Uvw stelt terecht dat in dit geval geen sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 1a:11, vierde lid, van de Wajong. Zoals de ouders van betrokkene ter zitting hebben bevestigd waren zij steeds in staat om een aanvraag in te dienen, getuige ook de aanvragen die zij feitelijk hebben gedaan. Gelet hierop doet zich geen omstandigheid voor waarbij het vasthouden aan het vereiste van het doen van een aanvraag leidt tot een kennelijke hardheid. Van strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel is geen sprake.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB 2024, 931

Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 06-09-2024, [ECLI:NL:RBZWB:2024:6188](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Breda.

Burgerlijk Wetboek (BW) 10, 11

Participatiewet (Pw) 40 lid 1

Tijdelijke beleidsregel energiebijdrage 2023 (Beleidsregel)

PARTICIPATIEWET. AFWIJZING EENMALIGE ENERGIEBIJDRAGE. WOONPLAATSBEGINSEL. Niet in geschil is dat eiser feitelijk hoofverblijf heeft op zijn boot en dus daar zijn woonplaats heeft als bedoeld in artikel 40 lid 1 Participatiewet. Eiser heeft geen vaste ligplaats, maar lijkt gezien de bankafschrijvingen tijdens de periode in geding met name in het noorden van het land te verblijven. Dit wordt bevestigd door het feit dat eiser een winterligplaats heeft aangekocht bij de Havendienst van [plaats 2]. Ter zitting is dit ook bevestigd en is namens eiser aangegeven dat hij een reizend bestaan leidt en in [plaats 1] enkel een briefadres heeft. Het college heeft zich naar het oordeel van de rechtbank dan ook terecht op het standpunt gesteld dat [plaats 1] niet de woonplaats van eiser is en dat dit, gelet op artikel 40, eerste lid, van de Participatiewet, in de weg staat aan het toekennen van de eenmalige energiebijdrage 2023.

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB 2024, 932

MK CRvB, 20-09-2024, [ECLI:NL:CRVB:2024:1822](#)

college van burgemeester en wethouders van Twenterand.

Wet maatschappelijke ondersteuning 2015 (Wmo 2015)

Beleidsregels Maatschappelijke Ondersteuning Twenterand 2022 (Beleidsregels)

Normenkader Huishoudelijke Ondersteuning 2019 van Bureau HHM (HHM Normenkader 2019)

WMO 2015. MAATWERKVOORZIENING HULP BIJ HET HUISHOUDEN. HHM NORMENKADER 2019. De Raad oordeelt dat het niet de bedoeling is dat de tijdsbestedingen voor afzonderlijke activiteiten uit het Twenterapport als zelfstandige normtijden voor losse schoonmaaktaken worden gebruikt. De Raad voorziet zelf. De was- en strijkservice is een algemene voorziening.

4.1. Appellante voert aan dat het college, bij het bepalen van de omvang van de maatwerkvoorziening hulp bij het huishouden, ten onrechte het door KPMG Plexus en Bureau HHM opgestelde rapport Normering van de basisvoorziening 'Schoon Huis' van 12 augustus 2016 (Utrechtrapport) en het rapport Norm huishoudelijke ondersteuning in Twente van 10 februari 2017 van Bureau HHM (Twenterapport) heeft gehanteerd. Die rapporten zijn namelijk niet op objectief en onafhankelijk onderzoek gebaseerd.

4.2. De beroepsgrond slaagt niet. [...]

4.3. Appellante voert aan dat het college bij het bepalen van de omvang van de maatwerkvoorziening hulp bij het huishouden ten onrechte losse tijden heeft gebruikt die in het Twente-rapport voor afzonderlijke activiteiten zijn opgenomen.

4.4. Deze beroepsgrond slaagt. In de bijlage bij de Beleidsregels zijn voor afzonderlijke activiteiten tijdsbestedingen opgenomen. Het college heeft op basis daarvan tijd verstrekt voor afzonderlijke activiteiten, zoals hiervoor in 1.3 weergegeven. De Raad heeft eerder echter al geoordeeld dat het niet de bedoeling is dat de tijdsbestedingen voor afzonderlijke activiteiten uit het Twenterapport als zelfstandige normtijden voor losse schoonmaaktaken worden gebruikt. [...] Dit wordt ook bevestigd door de opmerking in het Twente-rapport dat tijdsbestedingen voor losse schoonmaaktaken geen uitvoeringsnormen of instructietijden voor uitvoerenden zijn. [...] Dat het in dit geval gaat om extra tijd die bovenop de basisnorm wordt toegekend, maakt dat niet anders.

4.5. Appellante voert aan dat de algemene voorziening was- en strijkservice in wezen een maatwerkvoorziening is. Het college doorkruist met deze wasvoorziening, die alleen na voorafgaand onderzoek toegankelijk is, de systematiek van de Wmo 2015. Bovendien is de algemene voorziening was- en strijkservice niet passend voor appellante, vanwege haar incontinentie en omdat zij er uit privacyoverwegingen moeite heeft.

4.6. De beroepsgrond slaagt niet. De Raad heeft eerder in een vergelijkbare zaak al geoordeeld dat de aan de orde zijnde was- en strijkservice een algemene voorziening is. [...] Wat appellante aanvoert geeft geen aanleiding om nu tot een ander oordeel te komen. Dat de algemene voorziening voor appellante niet passend zou zijn, wordt niet gevolgd. Hierbij is van belang dat het college heeft toegelicht dat de was van appellante tweemaal per week kan worden opgehaald, zodat die niet te lang blijft liggen. Verder heeft het college voldoende toegelicht op welke wijze de privacy van appellante wordt gewaarborgd.

Conclusie en gevolgen

4.7. Uit 4.4 volgt dat het hoger beroep slaagt. [...]

4.8. De Raad heeft eerder geoordeeld dat het Normenkader Huishoudelijke Ondersteuning 2019 van Bureau HHM (HHM Normenkader 2019) als uitgangspunt kan dienen bij het vaststellen van de omvang van een maatwerkvoorziening voor huishoudelijke ondersteuning, voor zover dat kader ziet op het resultaat schoon en leefbaar huis. [...] In deze zaak leidt toepassing van het HHM Normenkader 2019 tot het volgende.

4.9. Het vertrekpunt is de 'basis-cliëntsituatie', waarbij 125 minuten per week wordt verstrekt voor hulp bij het huishouden. Hierbij is één slaapkamer inbegrepen. Niet in geschil is dat de woning van appellante daarnaast nog drie andere ruimtes kent, die niet als slaapkamer in gebruik zijn. Voor elk van die ruimtes dient 5 minuten per week te worden verstrekt, dus in totaal 15 minuten per week. Verder heeft het college in de besluitvorming aangenomen dat de inrichting van de woning in dit geval tot extra inzet moet leiden. Op basis van het HHM Normenkader 2019 betreft dit 15 minuten per week. Dat het knoeien van appellante tot het verstrekken van extra tijd zou moeten leiden, heeft zij niet aannemelijk gemaakt. Dit betekent dat de omvang van de maatwerkvoorziening hulp bij het huishouden op 155 minuten per week (125+15+15) wordt bepaald.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

AVG

JnB 2024, 933

Rechtbank Oost-Brabant, 21-06-2024, [ECLI:NL:RBOBR:2024:2623](#)

burgemeester van Eindhoven.

Algemene verordening gegevensbescherming (hierna: AVG) 4

AVG. PERSOONSgegeven. I.c. wordt geoordeeld dat de vermelding van het adres ' [adres] ' in het overzicht Meldingen een persoonsgegeven is als bedoeld in de AVG. Daartoe wordt overwogen dat het adres van een object, in dit geval ter aanduiding van een dorre boom, op zichzelf geen persoonsgegeven is omdat daarmee een natuurlijke persoon niet (sec) geïdentificeerd wordt. Wel kan het adres eventueel een persoonsgegeven zijn als het te definiëren is als informatie over een 'identificeerbare natuurlijke persoon'. Het adres maakt onderdeel uit van het overzicht Meldingen woonoverlast, zodat niet zomaar gezegd kan worden dat het geen persoonsgegeven is omdat het slechts dient ter aanduiding van een boom. Het gaat hier om informatie die door de burgemeester openbaar is gemaakt op grond van de Woo over meldingen van overlast. Nu het bijvoorbeeld via het Kadaster vrij eenvoudig is om te achterhalen wie de eigenaar van het pand op het adres en het adres op de website Google als zoekresultaat de achternaam van eiseres (weliswaar anders gespeld) oplevert, is sprake van een identifier als bedoeld in artikel 4 van de AVG.

[Naar inhoudsopgave](#)

Huisvesting

JnB 2024, 934

MK ABRS, 25-09-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:3783](#)

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Huisvestingswet 2014 21 aanhef en onder a

Huisvestingsverordening Amsterdam 2016 bijlage 3 tabel 2

Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) 3:4

HUISVESTING. BOETE. OVERTREDING. Boete voor het onttrekken van een deel van een woning aan de bestemming tot bewoning. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 29 januari 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:261](#). In deze uitspraak is al geoordeeld dat tabel 2 in bijlage 3 van de Huisvestingsverordening Amsterdam 2016 onverbindend is, voor zover daarin een boetebedrag wegens het niet voldoen aan de meldplicht is opgenomen. Nu uit r.o. 10.1 van onderhavige uitspraak voortvloeit dat tabel 2 uit bijlage 3 bij de Huisvestingsverordening Amsterdam 2016 in strijd is met artikel 3:4, tweede lid, van de Awb, voor zover het gaat om het boetebedrag voor woningonttrekking, is ook dit deel van boetetabel 2 in bijlage 3 van de huisvestingsverordening Amsterdam 2016 onverbindend.

JnB 2024, 935

MK ABRS, 25-09-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:3824](#)

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Huisvestingswet 2014 (Hw) 21 aanhef en onder c

Huisvestingsverordening Amsterdam 2016 (Hv)

HUISVESTING. BOETE. ONZELFSTANDIGE WOONRUIMTE. HOSPITAVERRUUR.

OVERTREDER. FUNCTIONEEL DADERSCHAP. AANVAARDING. Boete wegens omzetting van woning in onzelfstandige woonruimte zonder de daarvoor benodigde vergunning. I.c. wordt geoordeeld dat [appellant] als overtreder kan worden aangemerkt. Het college heeft aangetoond dat [appellant] de onrechtmatige omzetting heeft aanvaard. [appellant] heeft niet de zorg betracht die in redelijkheid van hem kon worden gevergd met het oog op het voorkomen van het omzetten of omgezet houden van de woning.

[...] 9. De Afdeling is met de rechtbank van oordeel dat [appellant] als overtreder kan worden aangemerkt.

[...] 10.1. Partijen zijn het erover eens dat [appellant] kon beschikken over de omzetting van de woning in onzelfstandige woonruimte zonder de daarvoor benodigde vergunning. Partijen zijn verdeeld over de vraag of [appellant] de overtreding heeft aanvaard.

10.2. De Afdeling oordeelt dat het college heeft aangetoond dat [appellant] de onrechtmatige omzetting heeft aanvaard. Uit wat [appellant] heeft aangevoerd volgt dat hij op 1 maart 2019 ervan op de hoogte raakte dat [persoon A] de woning onderverhuurde aan derden. Concrete aanwijzingen waaruit volgt dat daarbij sprake was van inwoning, zijn gesteld noch gebleken. Het lag dan ook op de weg van [appellant] om te verzekeren dat geen sprake was van omzetting van de woning in onzelfstandige woonruimte. Zo had hij zich ervoor kunnen inspannen dat de woning door niet meer dan één huishouden zou worden bewoond, of had hij een omzettingsvergunning kunnen aanvragen. Het meedelen aan [persoon A] dat aan de regels voor hospitaverhuur moet worden voldaan, op straffe van beëindiging van de overeenkomst, de regels overleggen en het laten opmeten van de woning, was in dit geval onvoldoende. [appellant] mocht er namelijk niet zonder meer van uitgaan dat daarmee het feitelijk gebruik van de woning in overeenstemming met de regels zou zijn. De Afdeling acht daarbij van belang dat [appellant] wist dat de woning al deels werd onderverhuurd aan derden, zonder dat daarvoor een schriftelijke toestemming was overgelegd die volgens het huurcontract vereist was, dat de hoofdhuurder een huurprijs van € 2.000,00 betaalde en dat de woning geschikt was om kamergewijs te worden bewoond door meerdere huishoudens. Uit het rapport volgt namelijk dat de woning, naast een gemeenschappelijke ruimte, een keuken, een douche en twee wc's, beschikte over vijf kamers. Naar het oordeel van de Afdeling heeft [appellant] dan ook niet de zorg betracht die in redelijkheid van hem kon worden gevergd met het oog op het voorkomen van het omzetten of omgezet houden van de woning. [...]

JnB 2024, 936

MK ABRS, 25-09-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:3864](#)

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Huisvestingwet 2014 (Hw) 21, aanhef en onder c,

Huisvestingsverordening Amsterdam 2016 (Hv)

HUISVESTING. BOETE. ONZELFSTANDIGE WOONRUIMTE. HOSPITAVERHUUR.

OVERTREDER. FUNCTIONEEL DADERSCHAP. AANVAARDING. Boete wegens omzetting van woning in onzelfstandige woonruimte zonder de daarvoor benodigde vergunning. I.c. wordt geoordeeld dat het college niet heeft aangetoond dat [appellant] als overtreder kan worden aangemerkt. Het college heeft i.c. niet aangetoond dat [appellant] niet de zorg heeft betracht die in redelijkheid van hem gevergd kon worden met het oog op het voorkomen van de omzetting van de woning.

[...] 9. Anders dan de rechtbank, is de Afdeling van oordeel dat het college niet heeft aangetoond dat [appellant] als overtreder kan worden aangemerkt. Daartoe overweegt zij als volgt.

[...] 9.2. Partijen zijn het erover eens dat [appellant] kon beschikken over de omzetting van de woning in onzelfstandige woonruimte zonder de daarvoor benodigde vergunning. Partijen zijn verdeeld over de vraag of [appellant] de overtreding heeft aanvaard.

9.3. Uit de overgelegde huurovereenkomst blijkt dat [appellant] de gehele woonruimte aan [persoon C] en [persoon D] als medehuurders verhuurde. Verder is in de overeenkomst bepaald dat onderverhuur alleen is toegestaan als aan de regels voor hospitaverhuur wordt voldaan. Uit de in het rapport opgenomen verklaring van [persoon B], de overgelegde plattegrond van de woning, het meetrapport en het beeldverslag volgt dat het gebruiksoppervlak van het souterrain van de woning groter is dan het gebruiksoppervlak van de begane grond en dat de wezenlijke voorzieningen als de keuken, de badkamer en het toilet, als ook twee slaapkamers, zich op de begane grond bevinden. Verder volgt uit de verklaring van [persoon B] dat de bewoners ten tijde van de controle op de hoogte waren van de hospitaregels. In zoverre waren de omstandigheden geschikt om aan de voorwaarde voor hospitaverhuur te voldoen dat de verhuurder het exclusieve gebruiksrecht heeft op 50% van het gebruiksoppervlak van de woning. Zoals de Afdeling onder 8.3 heeft overwogen, is het omzettingsverbod als bedoeld in artikel 21, aanhef en onder c, van de Hw evenwel overtreden, omdat [persoon C] en [persoon D] ten tijde van de controle op 4 juli 2019 feitelijk niet het exclusieve gebruiksrecht hadden op het souterrain van de woning. Maar concrete omstandigheden op basis waarvan [appellant] dit wist of had moeten weten heeft het college niet aangevoerd. Het college heeft daarmee haar standpunt dat [appellant] (verdergaande) controle op het gebruik van de woning had moeten uitoefenen, onvoldoende onderbouwd. Dat betekent dat het college niet heeft aangetoond dat [appellant] niet de zorg heeft betracht die in redelijkheid van hem gevergd kon worden met het oog op het voorkomen van de omzetting van de woning. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Rechtsbijstand

JnB 2024, 937

MK ABRS, 25-09-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:3878](#)

bestuur van de raad voor rechtsbijstand (de raad), appellant.

Besluit vergoedingen rechtsbijstand 2000 (Bvr) 24 lid 1

werkinstructie Reistijdvergoeding Binnenland

RECHTSBIJSTAND. REISTIJDVERGOEDING. BELEID. EVENREDIGHEID. In geschil is de hoogte van de toegekende reistijdvergoeding. I.c. wordt geoordeeld dat de raad bij het berekenen van de reisafstand geen rekening hoeft te houden met de situatie op de weg tijdens het reismoment. Het is inherent aan een gestandaardiseerde werkwijze dat niet alle omstandigheden bij de berekening van de reisafstand kunnen worden meegenomen. Bovendien heeft het vergoedingsstelsel van de rechtsbijstand een forfaitair karakter. Dit geldt ook voor de vergoeding van de reistijd. De raad hoeft niet de daadwerkelijk gereden kilometers te vergoeden. Onverkorte toepassing van dit beleid is in dit geval niet onredelijk.

[...] 7.1. Naar het oordeel van de Afdeling hoeft de raad bij het berekenen van de reisafstand geen rekening te houden met de situatie op de weg tijdens het reismoment. Het is inherent aan een gestandaardiseerde werkwijze dat niet alle omstandigheden bij de berekening van de reisafstand kunnen worden meegenomen. De Afdeling acht dit redelijk. De raad heeft daarnaast toegelicht dat het niet werkbaar is om voor iedere aanvraag na te gaan hoe de verkeerssituatie was op het moment dat de reis werd afgelegd, mede omdat rechtsbijstandverleners tot vijf jaar na afloop van de werkzaamheden hun declaratie mogen indienen, waardoor er meerdere jaren kunnen zijn verstreken sinds het reismoment, en omdat de raad jaarlijks meer dan 250.000 aanvragen ontvangt waarin een reiskostenvergoeding aan de orde is.

Uit de toelichting van de raad blijkt daarnaast dat de raad bij het berekenen van de reisafstand de verkeersdrukke wel degelijk meeweegt. De API berekent de snelste route op basis van alle verkeersinformatie van de drie maanden voorafgaand aan de declaratie, waaronder ook de drukke op de weg. Het is, anders dan de rechtbank heeft overwogen, niet zo dat het tijdstip waarop de declaratie wordt ingediend invloed heeft op de routeberekening. De berekende reisafstand is immers de snelste route van de voorgaande drie maanden, ongeacht het tijdstip van declaratie. Dat in een concreet geval de verkeerssituatie op het reismoment anders kan zijn geweest dan volgt uit de informatie van de routeplanner, betekent niet dat de raad gehouden is om met het verschil rekening te houden.

Bovendien heeft het vergoedingsstelsel van de rechtsbijstand een forfaitair karakter. Dit geldt ook voor de vergoeding van de reistijd. Op grond van artikel 24 van het Bvr wordt aan een rechtsbijstandverlener per volle gereisde 60 kilometer 0,5 punt toegekend. Als een rechtsbijstandverlener minder dan 60 kilometer heeft afgelegd, dan worden de gemaakte kosten geacht te zijn verdisconteerd in de forfaitaire vergoeding. Zoals de Afdeling al eerder heeft geoordeeld, hoeft de raad niet de daadwerkelijk gereden kilometers te vergoeden. Vergelijk de uitspraak van 25 februari 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:587](#).

7.2. De Afdeling ziet, anders dan de rechtbank, ook geen aanknopingspunten voor het oordeel dat de onverkorte toepassing van dit beleid in het geval van [wederpartij] onredelijk uitpakt. De reistijd via de N65 (Berkel-Enschot) is gedurende de dag korter of doet in ieder geval weinig onder voor de reistijd via de A59 en de N261 (Waalwijk). Niet is gebleken dat het voor [wederpartij] altijd sneller is om de route via Waalwijk te rijden. Dat het op enig moment sneller is om deze route te rijden,

betekent niet dat de gevolgen van de onverkorte toepassing van het beleid van de raad in dit geval wegens bijzondere omstandigheden onevenredig zijn in verhouding tot de met het beleid te dienen doelen. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Verkeer

JnB 2024, 938

MK ABRS, 11-09-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:3587](#)

Dienst Wegverkeer (RDW).

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 8:4

Wegenverkeerswet 1994 1, 48, 51a

Kentekenreglement 38

WEGENVERKEERSWET 1994. BESLUIT. TECHNISCHE BEOORDELING. WIJZE VAN TOETSING. Naar aanleiding van een ‘Wachten Op Keuren’ (WOK)-melding heeft de RDW bepaald dat voertuig niet voldoet aan de wettelijke eisen en met ingang van 3 februari 2022 niet met het voertuig op de weg mag worden gereden. Het betoog van de RDW dat de melding van de politie van 3 februari 2022 een technisch oordeel betreft als bedoeld in artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder c, van de Awb, waartegen geen bezwaar en beroep kan worden ingesteld, wordt niet gevolgd omdat [appellant sub 2] niet is opgekomen tegen de melding van de politie, maar tegen het besluit van de RDW tot een verbod rijden op de weg met zijn voertuig. Een daartoe strekkend besluit is geen technische beoordeling van een voertuig. Verwijzing naar ABRS 17-10-2018, [ECLI:NL:RVS:2018:3358](#), onder 7.1-7.3. Voorts wordt overwogen dat, omdat de RDW de WOK-melding van de politie aan haar besluitvorming ten grondslag heeft gelegd, deze melding van belang is bij de beoordeling van het besluit tot een rijverbod en de bestuursrechter deze in zijn beoordeling betreft, net zoals hij een deskundigenadvies kan toetsen. Met de rechtbank is de Afdeling van oordeel dat i.c. de RDW er niet zonder meer van kon uitgaan dat de meting door de politie correct is uitgevoerd.

[Naar inhoudsopgave](#)

Verordening

JnB 2024, 939

MK ABRS, 25-09-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:3732](#)

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

EVRM Protocol 1

EU Handvest 17

Dienstenrichtlijn 4, 11

Verordening op het Binnenwater 2010

Regeling op het Binnenwater 2020

Beleidsregels omzetting vergunning passagiersvaart (Beleidsregels)

VERORDENING. EXPLOITATIEVERGUNNING. VOLUMEBELEID. DIENSTENRICHTLIJN. 51

rechtszaken. Besluiten tot wijziging van exploitatievergunningen voor passagiersvervoer van onbepaalde tijd naar bepaalde tijd. I.c. wordt geoordeeld dat het volumebeleid op dit moment in strijd is met de Dienstenrichtlijn. De Beleidsregels kunnen niet ten grondslag gelegd worden aan de wijzigingsbesluiten, omdat de toepassing daarvan leidt tot strijd met het Unierechtelijke evenredigheidsbeginsel.

[...] 3. De Afdeling geeft in deze uitspraak een oordeel over de rechtmatigheid van de wijzigingsbesluiten en de besluiten van 22 april 2024. Zij komt, anders dan de rechtbank, tot het oordeel dat reders die bezwaar hebben gemaakt tegen wijzigingsbesluiten gericht aan andere reders, ontvankelijk zijn in hun bezwaar. Verder oordeelt de Afdeling dat het college bevoegd was om een volumebeleid vast te stellen en op grond daarvan kon overgaan tot wijziging van de exploitatievergunningen, omdat dit noodzakelijk is ter uitvoering van de Dienstenrichtlijn. Toch komt de Afdeling tot het oordeel dat het volumebeleid op dit moment in strijd is met de Dienstenrichtlijn. Er bestaan dwingende redenen van algemeen belang om een volumebeleid in te stellen, maar het college heeft niet goed gemotiveerd dat de genomen maatregelen geschikt en noodzakelijk zijn. Dit betekent dat, als het college wil vasthouden aan een vergunningenplafond, opnieuw beleid moet worden vastgesteld waarbij dat goed gemotiveerd is geregeld. Daarbij moet het nieuwe beleid voldoen aan de eisen van de Dienstenrichtlijn. Verder oordeelt de Afdeling dat de Beleidsregels niet ten grondslag gelegd kunnen worden aan de wijzigingsbesluiten, omdat de toepassing daarvan leidt tot strijd met het Unierechtelijke evenredigheidsbeginsel. Bij het vaststellen van nieuw beleid moet het college er zorg voor dragen dat toepassing daarvan niet leidt tot onevenredig bezwarende besluiten voor sommige groepen reders. De Afdeling komt ten slotte tot het oordeel dat de wijzigingsbesluiten zijn aan te merken als regulering van eigendom, waarbij van belang is dat de reders voldoende in de gelegenheid worden gesteld om zich in te stellen op de nieuwe situatie of financiële compensatie krijgen aangeboden.

Het oordeel van de Afdeling heeft tot gevolg dat de hoger beroepen van alle reders gegrond zijn en de wijzigingsbesluiten moeten worden herroepen. Dit betekent dat de eerder voor onbepaalde tijd verleende exploitatievergunningen weer gelden. Dat is, zolang er een vergunningenplafond geldt, in strijd met de Dienstenrichtlijn. Het is aan het college om die strijdigheid op te heffen. Als het college vasthoudt aan het vergunningenplafond moet het nieuwe wijzigingsbesluiten nemen op grond van nieuw vast te stellen volumebeleid dat in overeenstemming is met de Dienstenrichtlijn, waarbij een eventuele rangschikking niet in strijd mag zijn met het Unierechtelijke evenredigheidsbeginsel. [...]

Bij deze uitspraak is een persbericht ("[Amsterdam moet met ander beleid komen voor passagiersvaart in de binnenstad](#)") uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB 2024, 940

VZR Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Roermond, 26-09-2024, [ECLI:NL:RBDHA:2024:15372](#)
minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000

ASIEL. TOEWIJZING VOVO. Meerderjarig of minderjarig. Verzoek wijziging leeftijdsregistratie gedurende asielprocedure. Anders dan verweerder stelt, volstaat het niet om argumenten tegen de leeftijdsregistratie in de asielprocedure naar voren te kunnen brengen en is er wel sprake van een spoedeisend belang. De procedurele waarborgen die aan minderjarigen toekomen omvatten méér dan het recht om gedurende de procedure in een opvanglocatie te kunnen verblijven die is toegespitst op de opvangbehoeften van minderjarigen. De voorzieningenrechter overweegt dat het beroep een meer dan redelijke kans van slagen heeft. Gedurende deze procedure zal verweerder verzoeker evenwel als minderjarige moeten aanmerken en daarbij alle procedurele waarborgen moeten bieden.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB 2024, 941

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Roermond, 25-09-2024, [ECLI:NL:RBDHA:2024:15225](#)
minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 59 lid 1 a

VREEMDELINGENBEWARING. VOLGBEROEP ALGERIJE. Eiser stelt dat hij niet de persoon is voor wie de lp is afgegeven. Niet geheel uit te sluiten valt, naar het oordeel van de rechtbank, ook dat de recent aanzienlijk veranderde houding van de Algerijnse autoriteiten meebrengt dat zeer welwillend wordt beoordeeld of met de verwijdering naar Algerije kan worden ingestemd. Gelet op de door verweerder verschafte toelichting en omdat eiser niet in gesprek gaat met de Algerijnse consul, mag verweerder uitgaan van de nationaliteits- en identiteitsbevestiging en eiser verwijderen met gebruikmaking van de afgegeven lp.

[Naar inhoudsopgave](#)